

Sygn. akt V CSK 729/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. M. i W. O.

przeciwko S. C. i M. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa 1384/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwani wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 grudnia 2013 r., którym Sąd Apelacyjny - na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2013 r. - zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną na rzecz powódki B. M. kwotę 62 432,84 zł obniżył do kwoty 57 553,84 zł, a kwotę 59 436,80 zł do kwoty 54 557,80 zł, zasądzoną na rzecz powoda W. O. kwotę 8 568,70 zł obniżył do kwoty 7 865,30 zł, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, obniżył zasądzone koszty procesu z kwoty 7 514,10 zł do kwoty 6 756 zł oraz z kwoty 2 446 zł do kwoty 2 248 zł, oddalił apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, „...czy w sprawie o roszczenie zwrotne z tytułu nakładów poczynionych na rzecz stanowiącą przedmiot współwłasności, dopuszczony przez Sąd dowód w opinii

biegłego, w ramach której wymieniony weryfikuje wartość wykonanych prac, zwalnia lub zastępuje ciężar wykazania roszczenia przez stronę występującą z powództwem do Sądu...”. Poza tym wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny dopuścił się rażących naruszeń przepisów postępowania, które wywarły wpływ na wynik sprawy.

Postanowieniem z dnia 7 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu do powódki B. M. na kwotę 48 433,37 zł, a w odniesieniu do powoda W. O. na kwotę 7 865,30 zł, po czym odrzucił skargę kasacyjną jako niedopuszczalną (art. 398² § 1 k.p.c.). Na skutek zażalenia pozwanych, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 18 września 2014 r. uchylił to postanowienie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o odrzuceniu skargi kasacyjnej skierowanej przeciwko orzeczeniu o roszczeniu powódki, a w pozostałej części zażalenie oddalił, stwierdzając, że prawidłowo określona wartość przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu do powódki przekracza kwotę 50 000 zł, wobec czego skarga kasacyjna w tym zakresie jest dopuszczalna, natomiast w pozostałym zakresie została prawidłowo odrzucona ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej dotyczącej orzeczenia o roszczeniu powódki prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne

wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, nie wykazali bowiem istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. Skarżący nie przytoczyli argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Uszło przy tym uwagi skarżących, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.